

Ta ei näinud aga Jutta mitte; sest pürjermeister Wahl ise tuli talle vastu ja seletas, et ta oma tütre nimel temaga tingimiste üle rääkida tahab. Walmoden seletas vihaseks, et tal saadikutega midagi tegemist ei ole; ta olla oma töotuse, ennaft wabatahtlikult wangi anda, ainult pürjermeisteri tütrele annud, ja ainult temaga olla tal oma wabaksäämise tingimiste üle läbirääkida. Seda üteldes läks ta wõraste-majasse tagasi.

Sääl algas kohe suur joomapidu pääle. Kodanikud hoidsiwad endid hoolega wõrastemajast eemale. Wastu õhtut sai Walmoden raeherradelt kirjutuse, mis küll wäärt oli, tema senist röömutuju tumeštama; sest selles kirjjas anti talle teada, et Jutta oma õigused rüütle kohta oma isa ja linna kätte on annud. Rüütel olla nüüd linna wang ja olla tal ainult raeherradega oma wabaksäämise üle läbirääkimisi pidada.

Detlew v. Walmoden märatšes ja farjus; ta ähwardas raeherrasid piigi otša ajada, ja wandus, et ta ennaft ialgi linna wangiks ei anna. Raeherrad naeratasiwad kahjuröömsalt ja seletasiwad talle, et selle kohta kohtudelt, ehk keisri käest õigust tuua wõib. Riikaua aga, kui säält otšust tulnud ei ole, jääb ta nende wangiks.

Et niisugust kohtuotsust kuude kaua oodata wõis, seda teadsiwad niihästi raeherrad kui ta rüütel.

Kauplemise ja tingimistega aetaks ilma igat äri, seda teadsiwad minewatel aastasadadel ka üksteisega lepinguid tegewad linnad ja seisused wäga selgesti. Walmodeni sõjasulaste seas oli üks palju ja laugel rändanud wanem mees, keda ajaloo kirjutaja ainult „Heinrichs“ nimetab. Sellel sama Heintsi saatis rüütel järgmisel päewal otsekohe Jutta juurde ja laskis talle kuustuhat kuldnat lunastuseraha pakkuda. Heints ei olnud wististe mitte sõnadega kibsi, et pürjermeisteri tütrele järeleandmisele meelitada, kuid tõik tema katjed oliwad asjata.

Jutta seletas, et temal kõige selle looga enam midagi tegemist ei ole: ta olla oma õiguse linnale annud ja ainult raeherradega olla rüütli tegemist. Heints tuli tagasi ja tõi rüütlile kurwa teate.

Wähe ajal oli linna nõukogu poolt Walmodenile jälle kirjutus tulnud, milles talle ettepanekuid tehti. Teiste nõudmistele eesotšas seisis see: raeherrad tahta hääd juhtumist tarwitada, et linnale metša muretšeda, mida Detlew v. Walmoden lunastusehinnaks andma pidawat. Rüütel kiskus kirja puruks ja wiskas tüüdi raekoja teendrile vastu nägemist.

Reliteistkümmend päewa oliwad nii mööda läinud. Det-

lew v. Walmoden oli ühes oma meestega röömsat elu elanud: söödi ja joodi wära hommitust hilja ööni; ühestoodud mängumehed mängisiwad neile tantsumis. Niisugune lõbus elu hakkas linna elanikkude pääle meelitawalt mõjama. Linna nõukogu poolt oli küll tõwasti ärakeelatud sellegil Walmodeni meestega tegemist teha, kuid Wahni kodanikkude seas oli joodikuid, kes hääd meelt tundsiwad, kui nad lord ilma hinnata oma janu kustutada wõisiwad. Siis leidis ka weel, nagu ajaloo kirjutaja põlastusega tähendab, mõningaid tüdrukuid ja naesi, kes vähemalt wõrastemaja ees Walmodeni meestega mõne tantsumise teerutasiwad. Pürjermeisterile kõneldi koguni, et Walmoden tõsi wandeseltsi ajutanud olla; temal olla osawaid mehi, kes kodanikka tema poole meelitanud. Nende ja oma sõjasulastega tahta ta linna ja nõukogu vastu wägiwalda tarwitada.

Kui Wahl sellest wandeseltst kuulis, kutsus ta raeherrad kottu ja finnieste uste taga tehti tähtis otšus. Raeherrad ise läksiwad pärast seda koosolekut siia ja sinna majadesse ja pidasiwad meestega salaja läbirääkimisi.

Ühel ööl kogusiwad pürjermeisteri õuele sõjariistus kodanikud. Kui neid sada tükki koos oli, läksiwad nad pürjermeisteri ja raeherrade juhatusel wõrastemajas, milles Walmoden oma meestega magas, kõiisiwad neid kinni ja wõtsiwad sõjariistad ära. Siis pandi rüütel ühte linnatornis olewasse wangikambriisse kinni, sest et ta linna vastu kurja nõu oli pidanud. Tema sõjasulased aga wiidi ilma sõjariistuta linna wärawa juurde ja lasti sääl tähenduslega lahti, et nad endid enam linna läheduses ei näitaks.

Järgmisel päewal pidustasiwad linna raeherrad selesamas wõrastemajas, kus Walmoden senini oma meestega prassinud ja joonud oli, ja tarwitasiwad temast ülejäänud sõõgi ja joogi tagawara ära.

Wangi kohta peeti pillawaid ja teotawaid kõneld; pürjermeister ei tunnud uhkuse pärast iseennast enam ära, kuid ometi oli õnnetus talle nii lähedal.

Tema oma katusse all oli äraandja, sääl oli Walmodenil truu ja ustaw sõber, ja see oli Jutta. Heints, see wäsimata waheltkaupleja oli ifka jälle ilmunud, et Juttaga oma isanda wabaksäämise üle läbirääkida; tal oli selle juures aga weel teine eesmärk: ta mõistis Jutta huwitust wangi kohta äratada, temas uhleid tulewiku lootust elusse kutsuda. Wiimaks pani ta sala kottutulekud Jutta ja Walmodeni wahel toime. „Kogemata“ tuli kottupuu tumine tänawal, „kogemata“ trehwas Jutta rüütliga mõne tuttawa perekonna aia ääres